

منشاء اول ماه مه چیست؟

روزا لوکزامبورگ - ۱۸۹۴

ایده فرخنده استفاده از یک جشن تعطیلی کارگری به عنوان وسیله ای برای دست یابی به هشت ساعت کار در روز ، اولین بار در استرالیا به وجود آمد. در سال ۱۸۵۶ کارگران آن جا مصمم به سازماندهی توقف یک روز کامل کار همراه با تفریح و سرگرمی و برپائی جلسات ، به مثابه نمایشی بر له ۸ ساعت کار در روز شدند. این روز جشن قرار بود که در ۲۱ آوریل برگزار شود. در ابتدا کارگران استرالیا این روز را فقط برای سال ۱۸۵۶ در نظر داشتند ، ولی این نخستین جشن آن چنان تاثیر نیرومندی بر توده های کارگر استرالیا گذاشت که آن ها را سرزنده کرده و به سوی برپائی حرکتی جدید کشاند ، تا جایی که تصمیم گرفته شد این جشن هر ساله تکرار شود.

در حقیقت ، چه چیزی جز یک اعتصاب توده ای که خود کارگران در مورد آن تصمیم گرفته بودند می توانست به کارگران شهامت داده و آن ها را به نیروی خود مومن سازد؟ چه چیزی جز گرد آوری نیروی خودشان می توانست شهامت بیشتری را به این بردگان ابدی کارخانه ها و کارگاه ها بدهد؟ بدینسان ایده بر پایی یک جشن پرولتری به سرعت پذیرفته شد و شروع به گسترش از استرالیا به سایر کشورها کرد تا سرانجام تمام جهان پرولتری را تسخیر نمود.

نخستین کارگرانی که از کارگران استرالیایی پیروی کردند کارگران آمریکائی بودند. در سال ۱۸۸۶ آن ها بر آن شدند که اول ماه مه باید در سطح جهان روز اعتصاب بین المللی گردد. در این روز ۲۰۰۰۰۰ نفر از کارگران دست به اعتصاب زده و هشت ساعت کار در روز را مطالبه نمودند. بعد ها سرکوب پلیسی و مزاحمت های قانونی سال ها مانع از آن شد که کارگران ، تظاهراتی را در چنان وسعتی تکرار کنند. با این وجود در سال ۱۸۸۸ کارگران تصمیم قبلی خود را مورد تأکید قرار داده و مصمم شدند که جشن بعدی را در اول ماه مه ۱۸۹۰ برگزار نمایند.

در این اثنا ، جنبش های کارگری در اروپا قوی تر و پر شور تر شده بودند. برجسته ترین نمود این جنبش خود را در کنگره کارگران انترناسیونال در سال ۱۸۸۹ نشان داد. در این کنگره که چهار صد نماینده حضور داشتند تصمیم گرفته شد که هشت ساعت کار در روز باید در صدر مطالبات قرار بگیرد. پس از آن ، نماینده اتحادیه های فرانسه ، کارگری به نام لاورین از شهر بوردو از این امر جلو تر رفته و پیشنهاد کرد که این مطالبه در تمام کشور ها با یک اعتصاب ابراز شود. نماینده کارگران آمریکا توجه همه را به تصمیم رفقاییش به

اعتصاب در اول ماه مه ۱۸۹۰ جلب کرد و کنگره این تاریخ را برای جشن جهانی پرولتری برگزید.

در این مورد نیز همچون سی سال پیش در استرالیا ، کارگران واقعاً تظاهرات را فقط برای یک بار در نظر داشتند. کنگره بر آن بود که کارگران همه کشورها با هم در سال ۱۸۹۰ برای هشت ساعت کار دست به تظاهرات بزنند. هیچ کس از توقف کار در سال های دیگر سخنی نمی گفت. طبیعتاً هیچ کس نمی توانست طریق برق آسایی که این ایده به ثمر رسیده و چه قدر سریع در میان طبقات کارگر پذیرفته شد را پیش بینی کند.

به هر حال کافی بود تا اول ماه مه یکبار به سادگی جشن گرفته شود تا هر کسی متوجه شود و احساس کند که اول ماه مه باید سالیانه برپا شده و یک سنت متداوم گردد.

اول ماه مه مطالبه هشت ساعت کار در روز را به میان کشید. اما حتی پس از دستیابی به این هدف ، برپائی جشن روز اول ماه مه متوقف نشد. تا زمانی که مبارزات کارگران بر علیه بورژوازی و طبقه حاکم ادامه دارد ، تا زمانی که همه مطالبات متحقق نشده اند ، روز اول ماه مه نماد سالیانه این مطالبات خواهد بود. و ، آن وقت که روزهای بهتری طلوع کنند ، وقتی که طبقه کارگر جهان به رهائی خود دست یابد ، آن گاه بشریت اول ماه مه را احتمالاً به پاس مبارزات دردناک و رنج های فراوان گذشته ، هم چنان جشن خواهد گرفت.

ترجمه از : چریکهای فدائی خلق ایران

www.SIAHKAL.com